

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

**טעם מנהגינו לגלול ספר תורה בידים
ממש ללא המטפחות**

כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בחיבורו **בארות יצחק** (ה'י קריאת ס"ת אות ה): בענין מה שנהוג אצלנו שגוללין הסי"ת בלא מטפחת ורבים תמהים היאך שרי, והלא כל האוחז סי"ת ערום וכ"י. עין בש"י"ת דובר שלום להרה"ג ר' שלמה טובים שליט"א ח"א סי' חי וסי' שנשא ונתן בזה עם הרה"ג ר' שלום יצחק הלוי זצ"ל, והעלה במסקנתו דנראה דסומכים על שיטת המרדכי בשם ראב"י"ה דאם נטל ידיו אין קפי"דא, וכל זמן שהוא בביהכ"י אמרי' מסתמא דלא הסיח דעתו כמש"כ האי"ר סי' רל"ג. והלכך סגי במה שנטולין ידים קודם התפילה, עכ"ל עיי"ש באור"ך. והנה מפורסם הדבר שאין מקילין בזה בקהלותינו רק בגלילה, אבל העולה לסי"ת נהוג שאינו אוחז ביריעות עצמן אלא ע"י מטפחת וכנ"י גם בדברי רבי המחבר להלן סעיף ו' בזה"ל ואוחז היריעה במטפחת שבידו ומגביה היריעה בשתי ידיו וכ"י ע"כ. וצ"ל לפי דבריהם דבגלילה דווקא הקילו משום דקשה לגלול במטפחת, או להביא בתי ידים לגלול בהן, וסמכו על שיטת הראב"י"ה. משא"כ בקורא ובהגבהה דאין בזה טרחא. ולפענ"ד אין צורך לזה, ומנהגינו אתי שפיר בפשיטות עפ"משי"כ הכה"ח סי' קמ"ז סק"א דסברת התוס' במגילה דף לב. ומהרש"י בשער הכוונות דהאיסור לאחוז סי"ת ערום היינו דוקא כשיש מצוה באחוזתו כגון בשעת הגבהתו או בשעת הקריאה [דהקורא בתורה צריך לאחוז בסי"ת בשעת ברכה והקריאה, ע"י להלן סעיף ל"י. יב"ן] או הגלילה שאחר הקריאה, או כשצריך להגיה בשעת הקריאה, אבל כשגוללו קודם זמן הקריאה **המשך בעמוד הבא**

הן עם אֶהָד וְשִׁפְהָ אַחַת לְכֻלָּם וְזֶה הַחֶלֶם לְעִשׂוֹת וְעֵתָה לֹא יִבְצֵר מֵהֶם כָּל אֲשֶׁר יִזְמוּ לְעִשׂוֹת: (בראשית י"א. ז)

כחה של האחדות נשגב עד מאוד ואפילו שהוא לרעה, ועאכ"כ כשהיא לטובה, ועל כן הסטרא אחרא נלחם חזק לפרדה ולחלקה, ולכן ישומה קשה עד מאוד. ובפרט שכבר אמרו חכמים 'כשם שפרצופיהן שונים, כך דעותיהן שונות', וכל אחד מושך אילך ואילך. ופעם אחת בלבד הוזכר על כלל ישראל שנתאחדו, והוא לפני מעמד הר סיני שנאמר 'יוחן שם ישראל נגד ההרי' כאיש אחד בלב אחד, ע"כ. ללמדך כמה קשה להגיע לאחדות. לכן צריכים אנו לחנך ולהרגיל ילדינו מקטנות להיות מאוחדים, ואצ"ל לא להיות שונה מהכלל. גם כאשר הדבר הינו לשבח כגון שחפץ החמיר. ההלכה מורית, לא להיות שונה מהכלל, ואם חפץ אתה להחמיר, תחמיר על עצמך בין כותלי ביתך, ואל תהי שונה בין חבריך. זו היא גם עצה טובה בחינוך ילדים. כאשר ילד לא מתנהג כשורה, לומר לו, כאן כולם עושים כך וכך אל תהיה שונה! וממילא נמצא שלא פסלת את עצמות המעשה שעשה, והילד לא נפגע, וחוזר להיות כמו כולם אחד מן השורה. וכך גם בבית. לא לומר לילד פרטנית למה עשית כך וכך. אלא לומר כללית, אצלנו בבית עושים כך וכך וכ"י. וכן לפן הרוחני והמעשי. כל הבנים לומדים עם אבא (ובפרט דבר זה מצוי בעדתנו בלימוד הפרשה וקריאת המגילות ועוד) אין יוצא מן הכלל. כולם מארגנים את הבית, אין יוצא מן הכלל וכ"י וכ"י.

גם צריך להסביר לילדים, שאחדות אין פירושה שכולם ילבשו בדיוק את אותו המלבוש או יעשו בדיוק את אותם הדברים. אלא האחדות נהיית, כאשר יש לכולם מטרה אחת. להבדיל, כאשר הולכים להלחם באויבים, יש כל מיני סוגי צבאות וחיללים, יש חילות בים ויש ביבשה ויש באויר וכ"י. וכל אחד עושה דבר אחר, וכך מנצחים את האויב. כי לכולם מטרה אחת, לנצח את האויב. כן גם בבית ובמוסדות חינוך. אם המטרה היא אחת לעשות רצון אבינו שבשמים, גם אם השני עושה דברים שאינם תואמים לרוחי ולטבעי ולאופיי, אני לא אכעס ולא אתרחק ממנו.

דוגמא לזה: אמא שאומרת לילדיה לסדר ולארגן את הבית, ואחד מבני הבית נח לו לאסוף את כל הדברים הפזורים עם מטאטא למרכז החדר ואח"כ להרים כל חפץ למקומו, ומכנגדו, אחיו קשה לו לראות ארגון בצורה שכזאת, כי אז הכל נהיה כעיסה אחת, לכלוכים עם משחקים ובגדים, והרגלו בארגון שונה הוא, שהוא מרים כל חפץ וחפץ לבדו מהיכן שנזרק ומשיבו למקומו הראוי לו וכ"י, וע"כ כשרואה אחיו עושה אחרת הדבר צורם לו ובא לקטטה עמו על זאת. אך אם יתבונן במטרה שהיא לשמוע לקול דברי אמו לארגן את הבית, א"כ מה איכפת לו צורת ארגון כזאת ומה לו צורת ארגון אחרת, העיקר שבסופו של דבר הבית יהיה מאורגן ומסודר.

כמו"כ ילד שמסרב לעשות דבר מה כגון לקרוא כשמגיע תורו, לא מפני שיש לו סיבה נכונה וצודקת, אלא מפני בושה וכי"כ. יש להסביר לו שהדבר לא נראה יפה בעיני חבריך, גם אם הוא לא שומע שהם לועגים לו בפיהם, אך בלבם עוברת מחשבה לא טובה עליו, כגון: איזה מסכן הילד הזה הוא לא יודע לקרוא! או לאידך גיסא, איזה גאותו הוא שהוא מרגיש את עצמו למעלה שאין זה מכבודו! אזי כשהילד ישמע דברים אלו בשירה אישית מתחושת דאגה לו, ולא ח"י ביקורת עליו, יתרצה וישנה הליכותו.

ויה"ר שנזכה שיתקיים בימינו דברי צפניה הנביא (צפניה ג. ט) 'כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם הי לעבדו שכם אחדי, אמן.

יבורך מפי עליון מוריני ורביני הרה"ג **משה רצאבי** שליט"א מרא דאתרא דק"ק פעולת צדיק אלעד, אשר עינו ולבו בת"ת ומחוקקו ומקריין מהודו עלינו, ומסייע לקידום והצלחת הת"ת. יהא רעוא שימלא ה' משאלות לבו לטובה, ויראה ברכה בעמלו, ותלמידיו יהיו רבים כחול ימה, אצ"ר.

מחידושי רבותינו

מוהר"ר יחיא צארום זצוק"ל
מתוך תוכחת מוסר עמי קניז

קדושת בית הכנסת והתפילה

פתרונות לשבת 'וזאת הברכה'
אחודה חידה! שמעון נחטר מברכות
משה רבינו, וראובן ובנימין ברכתם
התחילה ללא אות וא"ו.
הזוכה בהגרלה: יהודה רצאבי.
מי בתמונה? שבע אחרון לפתרונה!

חשוב לצאצאיו גמולו
ובישיבה י' תמצא פתרונו
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ותספיק לנו להושיענו וישיבת בית הכנסת באימה ויראה ובלא שיחה בטילה, ובאהבה ואחוה שלום וריעות. לא כמו איוה אנשים, שאינו מוצא חבירו לדבר עמו אלא בבית הכנסת מקום השכינה ונקרא מקדש מעט. ואוי לאותה בושא אוי לאותה כלימה, שעושים הקדש חול חס ועלום, וזה פוצה פה וזה מצפצף, זה שוחק וזה לועג, זה מכה באגרופ וזה רומז ברגל. מה יענו ליום פקודה הכזה יהיה כבוד מקדש הדומו יתברך ובית מנוחו. עליהם הוא אומר כי תבואו ליראות פני מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי (ישעיה א, יב). וה' הטוב יכפר בעד.

וכתיב את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו (ויקרא יט, ל), שצריך לשמור השבת כהלכתו, ובפרט שלא לשיח בו שיחת חולין. ומקדשי תיראו, זה בית המקדש. ואחר החרבן יש לנו בתי כנסיות שהם נקראים מקדש מעט, שצריך ליכנס בהם באימה ויראה כמו בית המקדש. וזהו שאמרו רבותינו ז"ל, משחרב בית המקדש אין לו להקב"ה אלא ארבע אמות של הלכה (ברכות ת. זר ג רב), והן בתי כנסיות ובתי מדרשות. וכביכול הוא מתנחם בהן כשישראל נכנסין בהם באימה ויראה, עד שיבנה בית מקדש.

ואוי לאותה בושא וכלימה למי שמגרש את המלך מביתו ומשכנו, שראוי לאותו האיש שלא בא לעולם, והלואי שישב לו בביתו ולא יבוא להכניס את המלך בפניו. וכבר הוכיח הנביא ע"ה בשליחותו יתברך ואמר, כי תבאו ליראות פני מי בקש זאת מיכם רמוס חצרי (ישעיה א יב), למה, בשביל שאתם מביאים מנחת שוא וקטרת תועבה וכי לא אוכל און ועצרה (שם יג). תרגום זה, לא שבקין חוביכון לקבלא צלותכון בעידן כנישתכון. דוק מה שאמר לא שבקין חוביכון, כלומר לא די לכם שאתם חוטאים חוץ לבית הכנסת כל היום, אלא שגם בעת התפלה לא שבקין חוביכון.

ותמיהה גדולה על הגדולים שרואים את הקטנים נוהגים קלות ראש בבית הכנסת, ואין ממחים בידם. או אפילו שקצתם ממחים, אין ממחים מיחיו אחר מיחיו עד שיקבל עליו להתנהג כשרה, ולגעור בו אם לא יקבל, אלא הם ממחים בשפה רפה ובהתרשלות. ואין ראוי לאב או לגדול הקהל להתרשל בדבר זה, שהוא אחד מהדברים המאריכים הגלות, כפי פשט דברי רבותינו (זר א אחרי מות משה) ז"ל שאמרו על ג' מילין ישראל מתאחרין בגלותא, על דעבדין קלנא בשכינתא וכי. ופשטו של ענין, הנוהגים קלות ראש בפני השכינה. ולו חכמו ישכילו זאת יבינו הגזירה שנגזרה על עלי ועל זרעו, שכל מרבית ביתו ימותו אנשים (שמואל א ב לג) במי"ו (ואולי הוא בר מינן ומנכון), בשביל שלא מיקה בבינו כראוי, לגעור בהם וליטול מקל להכותם על קדקדם אם לא יקבלו, עד שיחזרו למוטב ויהיה להם חליפי העונש שכן. אלא היה מוכיחם בשפה רפה, שנאמר אַל בְּנֵי, כי לא טובה השמועה וגו' (שמואל א ב כד), עד שנגזר עליהם אותו העונש, רחמנא ליצלן. ומה אם האכילה שהיא חיות הגוף, נענשו עליה בעת חזיית האלודיים, דכתיב ויחזו את האלודיים ויאכלו וישתו (שמות כד יא), ואמרו רבותינו ז"ל שהיו עושים כמי שנושך פתו ומדבר בפני המלך (רש"י במדבר יא טו). כל שכן שאר דברים שאינם חיות הגוף. ואפילו עסק תורה בעת התפלה אסרו רבותינו ז"ל, כל שכן שיחת חולין וכיוצא.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

והסיבה הגורמת לקלות הראש לפי עניות דעתי הוא גילוי הראש בבתי הכנסת (כסיו הראש בטלית, והוא מביא ליראת שמים. כמו דחויין ממעשה דרב נחמן בר יצחק וזכור בהמשך. אח"כ) וישיבתו בה כברחובות קריה. והא לך ראייה, מעשה דרב נחמן בר יצחק דאמרי כלדאי לאימיה שמזלו מורה שיהיה גנב, ומיום ששמעה כך לא הניחתו לגלות ראשו, והיתה אומרת לו לכסות ראשו ולהתפלל לפניו יתברך שיצילוהו מיצר הרע. וכך היתה אומרת לו, כסי רישך כי היכי דתהוי עלך אימתא דשמיא. ולא היה יודע למה היא אומרת לו כך, עד שבא לידו המעשה, אז ידע (שבת קנז, ועיי קידושין לג). ומזה המעשה נקח מוסר לכסות הראש לכל הפחות בבית הכנסת, ובעת התפלה אפלו בביתו.

וגם כן מעשה דרבי פלוני כשחלה ונכנסו תלמידיו לבקרו, אמרו לו, רבינו, ברכינו. אמר להן, יהי רצון שיהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם. אמרו לו, עד כאן רבינו. אמר להם, והלואי, תדעו, כשאדם עובר עבירה אומר בלבו לא יראני אדם (ברכות כח: ומעשה זה עם רבן יוחנן בן זכאי היה. וכן פסק דין זה בסבב בראש ספור. אח"כ). ואם הוא מכסה ראשו, אין חטא בא על ידו.

ורבי לי עם קצת מבני עמינו, כשהם באים להתפלל מוציאים קולי קולות מתוך גרונם, כמי שגמר סעודתו שמוציא קול מעלה גרה. ולא דעת ולא תבונה להם, לפני מי הם עומדים. ולא העלו על לבם אם לפני מלך בשר ודם היו עומדים, האם היו מקילים ראשם לעשות כך. כל שכן וקל וחומר לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה. ואין זה מהם כי אם קלות ראש ומיעוט יראת שמים. והי הטוב יכפר בעד.

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

למקום הקריאה [דאז אין גליתו מצוה עיישש בכה"ח סק"י. יב"ן], וכן כשקורא ונשלם הדף שצריך למשך היריעה, או כשמינה שלא בשעת הקריאה אין איסור לאחוז בלא מטפחת כיון שאין מצוה באחיזתם אז, עיין שם. וזהו ממש כמנהגינו הפשוט המקובל בידינו מאבותינו נע"י וכמבואר. אלא דאכתי קשיא בפרט אחד והוא גגם בגלילה שאחר הקריאה אין מקפידין וגוללין בלא מטפחת, אמנם מצינו מזור גם לזה במה שכתב בספר שלחן הטהור סי' קמ"ז סעיף ז', וז"ל האוחז בס"ת ערום הינו למצות אחיזה שמגביה בס"ת בשעת הקריאה אותה אחיזה ידה עיי מפה, אבל אם אוחז בשביל ס"ת כגון בעת גלילה מצוי שהיריעות נמשכין למטה או בעיקום והוא אוחז בהם ליישב על סדר אין בזה איסור כלל כיון שהוא לצורך כבוד ותיקון הספר, והוא עצמו שכתב הפמ"ג [עיי להפמ"ג במשבצות זהב סי' קמ"ז ססי"א] והפמ"ג מיירי במקום שא"א כל כך לתקן עיי אחיזה בהפסק מפה, אבל לדעתי כל שהאחיזה לצורך עצמו של הספר ליישבו ולגללו ביושר, אין בזה איסור כלל. ויש ראויות על זה ואין להאריך ע"כ: ועיי בס' כף החיים שם בסק"ד שכתב דיש שפירשו דהאיי אוחז בס"ת ערום, לאו היינו ספר תורה, אלא קאי על האדם שהוא לא יהא ערום, ונדחו דבריהם עיישש. מיהו בס' בני בנימין על הרמב"ם פ"י מהלי"ז ס"ת הלי"ז כתב שמהרמב"ם נראה דסובר דקאי האדם ועיישש. וכ"כ לכאורה מטעם דאילו הוה ס"ל לרבינו דר"ל שלא לגללו אלא במטפחותיו וכי הי"ל להביא זה בסוף פ"י מהלי"ז תפילה עיישש. אמנם בתש"י הרי"ף החדשות סי' כ"ה מפורש בהדיא על המטפחות. ועיישש בהוספות ותיקונים על ספר הראב"י כרך ב' עמי תשנ"ז דלא כתב הרמב"ם שם ולא יאחו הס"ת כשהוא ערום, אלא כנגד משי"כ לעיל מינה אע"פ שהוא כרוך במטפחותיו וכי, ולא קאי האדם, אלא אספר תורה. ועיי בטור יורה דעה סי' רפ"ב. ועכ"פ מנהגינו שבשעת קריאה והגברה מקפידין דווקא במטפחת, מוכח דסוברים כהתירוץ שביארנו לעיל בס"י. [עיישש לעיל בבארות יצחק הלכות קרית שמע סייק י"ג]:

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
אחזינה ע"ה תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכון, תנעב"ה

מחידושי רבותינו

צחצוחי לשון

מיחוש – מה שכיום
אומרים מיחוש.

אלה תולדות נח (בראשית ו. ט)

זשייה טובה חכמה עם נחלה ויותר לרואי השמש. הכתוב מדבר בצדיקים כשיטיב להם הקבי"ה מוסיפין חכמה ויראה ועובדים הי' בנחת ומכוונים לבם לאביהם שבשמים בכל מעשיהם, "הוא שכנה אותם הכתי' רואי השמש, ר"ל משיגי האמת שהוא כשמש בהיר, וכך הם החסידים מתאווים בכל דור ודור להניח להם השי"י מכל המצירים והמעיקים "להרויח להם בפרנסתם למען יפנו לעבודת השי"י בנחת ולא בצער ומחכים לגאולה לזאת הסבה האמיתית. וכך אז"ל: אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שבעבוד מלכות בלבד, ר"ל שינוחו משעבוד המלכות וישתעבדו לאביהם שבשמים ומצירים על הסבה שגורמת להן לכל זה כעניין שנאמר תחת אשר לא לבד כענין שנאמר: כי חלק הי' עמו, וכה"א ולשרידים אשר ששלמה אומר: טובה חכמה עם נחלה. עם מי שיהיה נחלת הי' לבד כענין שנאמר: כי חלק הי' עמו, וכה"א ולשרידים אשר הי' קורא, וכה"א ונחל הי' את יהודה חלקי. אבל הרשעים כשיראו נחת רוח ושלוח אוקט ושגנו הם מוסיפים בריבוי התאוות ומרצים את יצרם הרע, והם באישון לילה ואפילה, ועליהם נאמר: ועתה לא ראי אור בהיר הוא בשחקים. וכן אתה מוצא בדרך המבול על שהיו בטובה עצומה שאין למעלה בעטו וקלקלו מעשיהן והשחיתו דרכם ולא דים אלא שהם מקלקלים בשם מן השמות ומכשפים היו לתקן את העבירה כענין של הנפילים היו בארץ בימים ההם והם אנשי השם, ר"ל שיעשו מה שיעשו מן הנשים היפות ויולדות להם ומוסיפים לבקש אחרת לונות עמהם. וכה"א ירבו עצבותם אחר מהרו. מאי אחר מהרו, כלומר אחר שילדו הראשונות נפסלו בעיניהם ומבקשים אחרות. המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם. אותו השם שהיו עוסקים בענינו, היה מתקן להם איזה דבר שירצו. חכמים המה להרע ולהטיב לא ידעו. מי גרם להם לכל זה, השלוח והמנוחה שהיו בה כענין שנאמר אלה תולדות נח, ר"ל סבת כל זה המנוחה שהיו בה. מה כתיב בתריה ויולד נח שלשה בנים. כשראה נח מעשה דור המבול קרא לבניו שמות על שם המאורע. את שם – ר"ל המנוחה הולידה להם חכמי השם, שהיו מחללים אותו לרצונם. ומה הוא רצונם את חם – ר"ל חמום שכבת זרע כמו שאמר: כי השחית כל בשר את דרכו. ואת יפת – בנשים היפות האמורות למעלה כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו, לרמו על זה שאמרנו. ועל שהשחיתו דרכם נשטפו מן העולם ואבד זכרם ולא יהיה להם חלק לעולם הבא. כשבאו דור הפלגה ניתעצו בינם לבין עצמם, אמרו: לא נשטפו דור המבול אלא בעבור שהשחיתו בעבירה אלא בואו ונפרוש ממעשיהם שלא נישטף כמותם. אבל השם שהיה עמהם, השאיר אותו עמו להשתמש בו ולא כמותם כענין שנאמר: הבה נבנה לנו עיר, הוא שהיה עמהם. ונתכוונו בזה להמשיך להם השפע ממערכת הכוכבי, באופן שכל טוב בא להם ולסלק מעליהם כל רע היורד לתחתונים מן המערכת. ולפי שצריך להבין היטב סדר כונתם נתחיל לבאר איך היתה מחשבתם.

מהליכות אבותינו

כיצד מפרסמין שינוי השם ומענגים התינוקות

אם מישור חלה, ועקב מחלתו שינו את שמו, מבשלים זירעונים עם מים בלבד בכלי שאינו בשרי או חלבי בכדי לא להכשיל מי שהוא, כי כל אחד אוכל בביתו משהו אחר. תירס, עדשים עם חטה, לוביא וכיצא, ומאכל זה מכונה "קיס"י". בשעה שלוש בערב, מביאים מגש גדול למקום לימוד התשבי"ר עם תזכורת שמדוהם הזה, פלוני ששמו יעקב, לא יקרא עוד יעקב כי אם ישראל. והתשבי"ר אוכלים אותם עם ברכה תחילה וסוף. כך נהגו בעיר רדאנע. (ערוך מתוך 'פעולות צדיקי חייב עמי סיה')

תא שמע. נאמר בפרי' שת אנשי מגדל ועתה לא יבצר מהם. פירשו רבים יבצר לשון מניעה כתרגום לא יתמנע, וקשה, כי בסוף אמר ויפץ הי' אותם ויחדלו. אי"כ מה ת"ל ועתה לא יבצר מהם והרי מנעם בבלבול לשונותם ופירסם לדי' רוחות העולם. ולפי זה הדבר היה ראוי להניחם על מה שהסכימו ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות, ולא איש אל יכזב. וזה היה יותר גדולה בחוק השי"י להניח אותם ולראות מה אחריתם עד שייגעו לריק. ועוד שאם כונתם לעלות לרקיע היו ראויים לשטיפה מכל וכל כדור המבול ואין לך כפירה יותר מזאת. ולמה לא נגזר עליהם אלא בלבול ופיוור בלבד. להורות שעונם לא היה בתכלית הרע הגמור להאבידם ולמחות את זכרם מן העולם. ואי"ת שעדיין היה העולם שמם אחר דור המבול ולא רצה השי"י לאבד עולמו הוא בעל היכלת הגמור וכראשונה אחרונה, כמו שמילא את העולם מאחר כך יהיה, ואין לפניו מעצור יתברך. ומה שנראה לי בזה אחר העיון בדברי רשב"י בספר הזוהר כי הוא ע"ה משתדל להעמיק הענין מכל וכל וכשהוא מדבר בסתרי תורה מגלה טפח ומכסה טפח, וזה שהבנתי מכל דבריו בכונת אנשי מגדל. אחר שידעו הנהגת השם בעולם השפל ע"י גלגל וכוחותיו וכוכביו הן לטוב הן לרע, רצו להמשיך אליהם השפע הטוב המצוי במערכת הכוכבים ויהיה נמשך אליהם לבדם ולא לאחרים במעשה חכמה היתה אצלם בשם מן השמות שהיה עם דור המבול, וזה אמרו: נעשה לנו שם פן נפוץ. מפני זה אפשר שיועילו במעשיהם כסבורים כי להם לבדם נתנה הארץ, לפיכך, לא יבצר מהם. ר"ל, אפשר שיועילו במחשבתם ואפילו לא יבצר ממך מזמה, שענין כלם לשון מבצר, ערים בצורות וכיצא בזה. וכל רז לא אניס לך. וכאן לא יהיה זה הענין רחוק, כי כונתם להוריד השפע והאצילות הטוב שבכח הכוכבים להם לבדם ולא ישאירו שום טובה לזולתם וזה אינו ראוי, כי הי' השפיע הטוב לכל העולם מקצה הארץ ועד קצות הארץ, לפיכך, עשה להם הי' היפך מחשבתם ובלבל לשונותם ופירסם בדי' רוחות העולם תחת שרצו לעקר הכוונה האלוזיית נעקרו ממקומם כפי דינם לא שיעקרו מכל וכל, כי אין לפניו עולה (לא) שימות אדם בלא חטא משפט מות והוא דן המחשבות יתברך.

ואם תאמר, וכי אפשר לבי"ו לקלקל פמליא של מעלה ויהפוך רצון השי"י, ותשובתו כך היא: שהשי"י גלה סודו ליראיו למען תהיה אהבתו ויראתו קבועה בלבם, ואפשר שימסר הסוד ההוא לאנשים ריקים ופוחזים לא יחוסו על כבוד קונם כבלעם וסיעתו שרצה לעקר אומה שהיא סגלת השי"י, לולא רחמיו של הקב"ה כענין של ויהפך הי' אלודי"ך לך את הקללה לברכה. וישו הנצרי שר"י עשה כמה פלאות בכח השם עד שטעו אחריו הרבה מישראל, ורבים מעמי הארץ הלכו אחריו לפי מעשיו. וזה המשוגע וספרו המצוי אינם ריקם משם מן השמות, והראיה כשרוצים לחוש איזה לחש, הן להסיר חולי או שד, הן להסיר גגב אומרים פרשה מאותן ההבלים ויעילו במעשיהם, ללמד שהמתקנים להם זה הספר המזויף תיקנו דרך שם מן השמות הקדושים או ההיפך ע"י מה שפרשו ז"ל בפסוק ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות שפירשו, שם טומאה מסר להן באותן המתנות שהן קבועות בלחישות הספרים להמשיך אליהם איזה שפע ממערכת הכוכבים ע"י הגייתם בו. וזה גלוי ומפורסם שיש מהם מי שיבחרו מאותו הספר המזויף פרשיות ידועות והוגה אותם בכל יום ומנסים להצלחה, כל זה על רוב עונינו כמו שאמר הנביא: באו ימי הפקודה באו ימי השלום, אויל הנביא משגע וכי על רב עונך ורבה מצויה בעולם וכל זה למען ענותינו לנסותינו אם נעמוד אותנו לחלשותינו באמרם, אם אתם אמת ותורתכם אמת למה אתם משועבדים תחת כל אומה מצויה בעולם וכל זה למען ענותינו לנסותינו אם נעמוד באמונתנו, וכן דוד אומר: לא נסוג אחר לבנו, כי עליך הורגנו כל היום. וכה"א אשר חירפו אויביך הי' אשר חרפו עקבות משיחך, במה שנקבע להם בשם מן השמות. כך אנשי מגדל מחשבתם היתה שהשי"י ישפיע להם טובה לבדם וזה היפך המחשבה העליונה, כי טוב הי' לכל ורחמיו על כל מעשיו.

(יצדה לודרי' למהרי" דיהרי צ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

הזקן העלום (ח"א)

רבי שלום חבשוש אשר היה ראש הישיבה הכללית בתימן, נפטר בשנת התרס"ה שנת המצור הידועים בשם "חזות אלנפר". כאשר נפטר לא היה אצלו אפי' אחד מקרוביו, כי כל הנשארים מבני ביתו יצאו לשאול לחם בערים ובכפרים. באותו יום בא אדם והודיע זאת לרב שלמה חבשוש שהרב שלום חבשוש נפטר. מיד הוא ועוד מספר אנשים ביניהם ר' סלימאן חבשוש שהוא גם קרוב משפחה, הגיעו אל בית הרב הנפטר, והנה...

לרפואת דוד בן יאיר בתוך שכחע"י

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

חכמי תימן

הרב יצחק ב"ר אברהם ונה זצ"ל

נולד בערך בשנת הישלי"ה. מקום מושבו במקום ששמו 'מעברי'. כבר משחר ילדותו ניכרה רוח אלדיים כמו כפי שהעיד עליו רבי יוסף עראקי כמובא באופן המרכבה עמי 32. היה לבלר מובהק, מקובל אלהי. רבותיו מה"ר שלמה הכהן, מה"ר יוסף עראקי, מה"ר סעדיה הקרח, מה"ר יוחנן מזרחי. חיבר ספרים: פעמון זהב תכלאל עם פירושים, ופעמון זהב על מסכת אבות, ופירוש על מגילת בני חשמונאי, ופירוש לאגדתא דפסחא, פירוש עברי על הרמב"ם ה"י שחיטה, רכב אלדיים, שער השמים, תיקון סדר השכמת הקריאה בלילה, הגהות בגליונות הזוהר ועל מדרש איכה מהזוהר ועל קינת סתרים. מפתח והגהות על ספר מגיד מישרים. הגהות בגליון ספר תולעת יעקב. חיבוריו בדרך הפרד"ס. (ובמאמר אופן המרכבה האריך עליו ע"ש)

נפטר בערך בשנת ה'ת"ל

התודה...

הברכה...

לידידינו החשוב והנכבד מוקיר תורה ולומדיה, ומסייע רבות לתלמוד תורה, והוא צניע ומעלי, ובמעלליו יפרי ויסג, ה"ה **שלמה קרואני** הי"ו
יהא רעוא שיזכה לראות ברכה במעשה ידיו, וכל זרעו ילכו בדרכי אבותיו, ויאריך ה' ימיו בטוב, ויעליח בכל דרכיו, ואל הבריות לא יזדקק הוא זרעו אחריו, ושמו הטוב ילך לפניו, ויהיה עדיק כנה בדורותיו, וכל זרעו יהיו מגדולי הדור וחכמיו, אכ"י

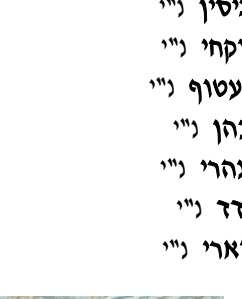
הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

להתרגש כל פעם מחדש!
ילדים בגילאי 3-4-5
עלו לקרוא בס"ת בשמחת תורה
כמנהג אבותינו הקדושים, הלא המה
הילדים הצדיקים
שמעון טסה נ"י
יוסף חסיד נ"י
יהודע נהרי נ"י
אלעזר דמארי נ"י
אבישלוס זקן נ"י
ניסים חסיד נ"י
יהודה וקחי נ"י
משה חיים גספן נ"י
אהרון כהן נ"י
דוד נחמן דמרי נ"י
בנימין גיסין נ"י
בנימין וקחי נ"י
שלמה מעטוף נ"י
יוסף כהן נ"י
אהרון נהרי נ"י
ינון חדד נ"י
דוד דמארי נ"י

יהא רעוא שיגדלו
מעלות התורה והיראה
בדרך ישראל סבא,
ויהיו תלמיד חכמים
נבונים וידועים, מאירים
בתורה ובמעשים
טובים כאבותינו
הקדושים והטהורים.

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה